

Воно-б так накрайше було, як би ми сюди в'їхали непомітно, щоб ані жива душа про нас не дізналася.

Вони стали серед вулиці, не знаючи, куди їхати.

Хтось по-під тином ішов. Коні захропли й подались у бік. Карпо нахилився з коня:

— Ти чоловік, чи хто?

— Та вже ж не скотина! — озивається той незнайомий, — не бачиш?

— Коли-б бачив, то й не питав би — скажи, будь ласка, де тут живе старий Прокіп Верета?

— А що тобі до його греба?

— Вибачай, добрий чоловіче, то я йому самому скажу, а ти тільки проводи

— Недалеко й проводити, ми біля його зоріт стоїмо.

З тим словом він одчинив ворота і впустив туди козаків. Зачинив знов ворота, а тоді провів козаків поза хату, де стояла стайня.

— Ось тут проведіть ваших коней, а самих у хату просимо. — Казаки позлізали в коней, підпустили попруги від сідла й повели навомацьки в стайню та поприпинали до жолоба.

— Ви коней розсідлайте — до рана може вам тут бути безпечно — я зараз коням сіна підкину.

Як з тим упорались, повів козаків у хату й застукав легко в віконце. В хаті заворушилися, заговорили якісь голоси; скригнув засув, відчинилися двері, й козаки звійшли туди.

— А се хто? — питає якийсь старечий голос, бо зараз захакивав.

— То я тату, — гостей Бог прислав, діло до тебе в. Заблнсли іскри від кресива, роздули вогонь, і заблимав каганець. За той час Веретенко прислонював світою виконце.

До козаків приступив старий, сивий чоловік з каганцем і став до їх пильно придивлятися.

— Не вже-ж Запорожці! — давно не бачив.

— Здоров був, батьку, чолом тобі б'ємо